מרבת-הרגליים והשלשול

סיפור קוריאני

שמעו מה שסיפר לי הנחליאלי - מדוע מרבת-הרגליים לא התחתנה עם שלשול.
וזה היה כך:
לפני שנים רבות חיה תחת אבן גדולה מרבת-הרגליים יפהפייה. היא הייתה מפורסמת בכל הסביבה בגזרתה היפה וכל הזמן התגאתה מרגליה הקטנות. ומאחר שהיו לה אלף רגליים הרי אם התחילה להתגאות בהן בעלות השחר, הייתה גומרת רק לקראת שקיעת השמש.

ולא רחוק ממנה חי שלשול ארוך. היה זה שלשול חרוץ מאוד. הוא חפר באדמה ימים שלמים, עשה מנהרות תת-קרקעיות ושמח בחלקו. מרוב גלישה בתחת האדמה גופו נעשה ארוך, חלק ומבריק.
פעם, אחרי גשם, השלשול יצא מביתו התת-קרקעי, ראה את מרבת-הרגליים והתאהב בה מיד. וגם מרבת-הרגליים ראתה את השלשול, והוא מצא חן בעיניה.
מהר מאוד מצא לו השלשול שדכנית, לטאה זקנה, ושלח אותה אל הורי מרבת-הרגליים. הלטאה שיבחה כל כך את השלשול, את יופיו ואת חכמתו, את חייו התת-קרקעיים, את ביתו

רב הקומות, שמרבת-הרגליים הסכימה מיד להינשא לשלשול.

כשרק נודע הדבר לשלשולים אחרים, הם התחילו להתפתל ולהיאנח. "איך אפשר!" אמרו "רק תחשבו. לאישתו אלף רגליים! השלשול המסכן לא יצא מהחוב לסנדלר!" ואחרים אמרו "האישה גנדרנית. היא תהיה זקוקה לחמש מאות זוגות סנדלי עץ ליום-יום ועוד חמש מאות זוגות נעלי זמש יפות לחגים!"

וגם חברי מרבת-הרגליים לא היו מרוצים. "מה היא רואה בשלשול הזה? הרי אין לו אפילו רגל אחת. ממש מפלצת!" אמר אחד.

"רק תחשבו" הוסיפו אחרים "כמה ימים היא תצטרך לגזור, לתפור ולגהץ בגדים לצורתו הארוכה והמוזרה הזו!"

ועוד אמרו "מרבת-הרגליים מסכנה! לעולם לא תחיה בשקט. מבוקר עד ערב תצטרך לכבס, לייבש ולגהץ את בגדי בעלה. הרי הוא הולך תחת האדמה ומתלכלך מאוד. הוא צריך להחליף בגדים עשר פעמים ביום."

מאוד התעצבנה מרבת-הרגליים כששמעה את דברי חבריה. ובזמן שהחתן חפר בשמחה באדמה קומת בית חדשה לאישתו העתידה, מרבת-הרגליים התחילה לחשוב על מחויבויותיה העתידות.

היא חשבה על הבגדים הארוכים שתתפור לבעלה, על כך שאת הבגדים צריך כל הזמן לכבס ולעמל, שהיא תהיה חייבת לדאוג כל הזמן שבבית יהיה נקי ונעים.

היא שכבה תחת האבן וחשבה על כל זה יום ולילה, ובסוף החליטה לא להתחתן עם השלשול.
באותו הזמן השלשול חשב על כל שאמרו חבריו. חשב והתלבט "באמת, מאין אקח את כל הכסף הזה הדרוש כדי לספק נעליים למרבת-הרגליים?" כשהוא רק עשה חשבון כמה עליו לשלם עבור חמש מאות זוגות סנדלי עץ, לבו נכמר. וכשנזכר כי עליו יהיה לשלם גם עבור חמש מאות זוגות נעלי זמש יפות, חשב שישתגע ממש.
"זה בלתי אפשרי!" צעק השלשול "ואיפה היא תחזיק את כל הנעליים האלה? ואיזה רעש יקום כשמרבת-הרגליים תתהלך בסנדלים עם סוליות עץ! מרעש כזה אפשר להחריש!"
השלשול המסכן ראה כבר את עצמו הרוס, חירש ומעונה. הוא נסוג לחדרו הרחוק ביותר שבביתו התת-קרקעי, לקח דיו ומכחול וכתב הודעת דחייה לכלה.

בזמן שמרבת-הרגליים קיבלה את מכתבו של השלשול, השלשול קיבל מכתב דומה ממרבת-הרגליים. וכך השידוך לא צלח והשלשול נשאר רווק ומרבת-הרגליים חיה עד מותה בבדידות תחת האבן הגדולה.
והשלשול הטיפש לא ידע בכלל שמרבת-הרגליים מעולם לא נעלה נעליים והלכה תמיד יחפה, ומרבת-הרגליים הבטלנית לא חשבה כלל שהשלשול תמיד לובש אותו הבגד ושאף פעם אינו מתלכלך.
זה מה שקורה כאשר מקשיבים לשיח ריק ומאמינים לדברי אחרים.